

Arrest

nr. 343 665 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P. V. CIOCOTISAN
Henri Jasparlaan 113
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 16 maart 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. V. CIOCOTISAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 juni 2015 een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in bij de Belgische autoriteiten. Deze procedure resulteerde uiteindelijk in een arrest nr. 166 931 van 29 april 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd vervolgens in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.2. Tussen 2016 en 2023 heeft verzoeker nog vier navolgende VIB's ingediend in België, die allemaal resulteerden in weigeringsbeslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

van respectievelijk 6 april 2017, 21 februari 2020, 11 januari 2021 en 29 januari 2024. Op 7 oktober 2021 werd ook nog een bijlage 13quinquies genomen. Tegen deze beslissingen werd geen beroep ingediend.

1.3. Op 3 november 2023 werd nog een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.

1.4. Op 18 maart 2025 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13 septies) . Ook op 18 maart 2025 werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar. De beroepen die hij hiertegen indiende werden door de Raad verworpen bij arresten nrs. 329 515, 329 516 en 329 517 van 9 juli 2025.

1.5. Op 6 maart 2026 wordt opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13 septies L). De vordering die bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te bekomen van deze akte werd verworpen bij arrest nr. 342 895 van 16 maart 2026.

1.6. Op 16 maart 2026 en dus op dezelfde dag dat het voormelde arrest werd uitgesproken, treft verweerder een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze akte wordt betekend op 18 maart 2026.

Dit is de thans bestreden akte die als volgt luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 17.03.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: M(...) G(...)

voornaam: R(...) A(...) S(...)

geboortedatum: (...).1976

geboorteplaats: Bagdad

nationaliteit: Irak

In voorkomend geval, alias: M(...) G(...), R(...) A(...) S(...), °(...)/1976, Irak - A(...) C(...), R(...) M(...) G(...), ° (...)/1976, Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene was niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/single permit. Echter, op 6.03.2026 werd betrokkene door PZ Limburg Regio Hoofdstad aangetroffen in een werkvoertuig samen met een zelfstandige. Er werd een PV voor illegale tewerkstelling opgemaakt door de politie Limburg Regio Hoofdstad. Dit was echter niet de 1e keer dat er een PV voor illegale tewerkstelling werd opgemaakt ten laste van betrokkene. Op 18.03.2025 werd betrokkene aangetroffen door PZ Zuid op een bouwwerf, waar hij aan het werken was op het dak. Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren. Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk beteugelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt hij (para)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor

andere ondernemers in de problemen kunnen komen. Deze gedragingen raken belangen zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten evenals de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 18/3/2025.

Betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing, doch dit arrest werd reeds verworpen door de RVV op 11/7/2025.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 18.06.2015. Op 23.12.2015 nam het CGVS een negatieve beslissing, namelijk weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd hem kennisgegeven per aangetekend schrijven op 8.01.2016.

Betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing op 25.01.2016. Dit beroep werd verworpen door de RVV op 29.04.2016. Vervolgens diende betrokkene vier keer opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in, namelijk op 13.10.2016, 11.07.2019, 25.11.2020 en 9.11.2023. Al deze verzoeken werden als onontvankelijk afgesloten op de respectievelijke data 6.04.2017, 21.02.2020, 11.01.2021 en 29.01.2024.

Betrokkene verklaart dat hij niet getrouwd is en geen kinderen heeft. Uit verzoekschrift van 11.03.2026 blijkt dat betrokkene een relatie zou hebben met een man van Iraakse afkomst die over een verblijfstitel in België beschikt. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene levert geen bewijs van een huwelijk of een ander formeel partnerschapsverband met de betrokken persoon. Betrokkene heeft tot op heden ook geen procedure gestart om zijn verblijf te regulariseren in functie van zijn relatie met zijn partner en toont niet aan dat de relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien legt betrokkene zelf geen verklaringen af met betrekking tot deze partner.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds sinds 2015 in België verblijft, hetgeen ook wordt aangehaald in het verzoekschrift van van 11.03.2026. Betrokkene zelf verklaart 10 jaar in België te zijn. De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Betrokkene kreeg namelijk meerdere keren een bevel om het grondgebied te verlaten en meerdere keren een negatieve beslissing inzake een verblijfsaanvraag. Ondanks deze negatieve beslissingen en de herhaalde bevelen koos de betrokkene er doelbewust voor om in België te blijven en het grondgebied niet te verlaten. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene verklaart dat hij stress heeft omdat hij in zijn land van herkomst riskeert gearresteerd te worden. In het verzoekschrift dd. 11.03.2026 wordt verklaard dat betrokkene zich in een kwetsbare gezondheidstoestand bevindt als gevolg van psychologische trauma's in Irak. In dit verzoekschrift bevindt zich een attest van een dokter die verklaart betrokkene reeds meerdere keren te hebben gezien tijdens een consultatie. De dokter bevestigt zijn kwetsbare psychische toestand en wijst erop dat bijzondere aandacht nodig is alsook een regelmatige medische opvolging, een begeleiding en een aangepaste omgeving. Echter, betrokkene toont niet aan dat zijn medische toestand hem belemmert om te reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont evenmin aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Betrokkene diende ook geen aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: M(...) G(...), R(...) A(...) S(...), °(...)/1976, Irak - A(...) C(...), R(...) M(...) G(...), ° (...)/1976, Irak.

In zijn beslissing van 29.01.2024 oordeelde het CGVS dat de feiten die door de betrokkene werden aangehaald ter ondersteuning van zijn verzoeken om internationale bescherming, niet als geloofwaardig konden worden beschouwd omwille van diverse anomalieën die zijn uitspraken beïnvloeden. Zo bleek dat betrokkene tijdens zijn 2e verzoek plots beweerde dat zijn broer werd vermoord. In het kader van zijn 5e verzoek beweerde betrokkene plots contact te hebben met zijn broer van wie hij eerder stelde dat deze werd vermoord en dat dit vermoedelijk was door de aan hem gelieerde problemen. Daarnaast verklaarde betrokkene tijdens zijn 5e verzoek plots afkomstig te zijn van Samawa in Zuid-Irak, terwijl hij eerder verklaarde afkomstig te zijn van Bagdad. De door betrokkene neergelegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en woonkaart in het kader van zijn 1e verzoek vermelden ook allen Bagdad. Betrokkene verklaarde ook in zijn eerdere verzoeken dat zijn problemen zich situeerden in Bagdad. De geloofwaardigheid van betrokkene werd dan ook in vraag gesteld. Wij zijn dan ook van oordeel dat er voldoende gronden zijn om te besluiten dat betrokkene in het kader van zijn aanvraag tot internationale bescherming valse informatie heeft verstrekt aan de Belgische asielinstanties.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/single permit. Echter, op 6.03.2026 werd betrokkene door PZ Limburg Regio Hoofdstad aangetroffen in een werkvoertuig samen met een zelfstandige. Er werd een PV voor illegale tewerkstelling opgemaakt door de politie Limburg Regio Hoofdstad. Dit was echter niet de 1e keer dat er een PV voor illegale tewerkstelling werd opgemaakt ten laste van betrokkene. Op 18.03.2025 werd betrokkene aangetroffen door PZ Zuid op een bouwwerf, waar hij aan het werken was op het dak. Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren. Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij/zij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk beteugelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt hij (para-)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen. Deze gedragingen raken belangen zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten evenals de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem betekend werd op 18.03.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 18.03.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 18.06.2015. Op 23.12.2015 nam het CGVS een negatieve beslissing, namelijk weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd hem kennisgegeven per aangetekend schrijven op 8.01.2016. Betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing op 25.01.2016. Dit beroep werd verworpen door de RVV op 29.04.2016. Vervolgens diende betrokkene vier keer opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in, namelijk op 13.10.2016

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid. Betrokkene diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 18.06.2015. Op 23.12.2015 nam het CGVS een negatieve beslissing, namelijk weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd hem kennisgegeven per aangetekend schrijven op 8.01.2016.

Betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing op 25.01.2016. Dit beroep werd verworpen door de RVV op 29.04.2016. Vervolgens diende betrokkene vier keer opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in, namelijk op 13.10.2016, 11.07.2019, 25.11.2020 en 9.11.2023. Al deze verzoeken werden als onontvankelijk afgesloten op de respectievelijke data 6.04.2017, 21.02.2020, 11.01.2021 en 29.01.2024.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Irak, omdat er problemen zijn en het moeilijk is voor hem. Hij verklaart ook dat hij riskeert om er gearresteerd te worden. Uit het verzoekschrift van 11.03.2026 blijkt dat betrokkene stelt dat hij vreest om terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele geaardheid, die volgens hem een taboe vormt binnen de hedendaagse samenleving van de regio en cultuur waarvan hij afkomstig is. Er wordt gesteld dat hij hierover nooit werd gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud en dat het CGVS zijn vrees met betrekking tot zijn seksuele geaardheid heeft afgewezen op basis van zijn antwoorden op de checklist van DVZ. Betrokkene verklaart dat hij, door wat hij omschrijft als een onjuiste analyse van het CGVS, nadien niet langer durfde te spreken over zijn geaardheid. Evenwel dient te worden benadrukt dat het de verantwoordelijkheid van de betrokkene zelf is om alle relevante elementen die aan zijn verzoek ten grondslag liggen – waaronder persoonlijke gronden voor vrees zoals zijn seksuele geaardheid – tijdig en volledig kenbaar te maken in het kader van de verzoek om internationale bescherming. Indien deze elementen voor hem een werkelijke en wezenlijke vrees uitmaken, rust op hem de plicht om deze aan te brengen tijdens het onderzoek van zijn verzoek, zodat de bevoegde instanties deze naar behoren kunnen beoordelen.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat betrokkene bang is om terug te keren naar Irak omwille van zijn vrees voor de paramilitaire groepen. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 18.06.2015. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Er wordt tevens verklaard dat betrokkene recent doodsb bedreigingen heeft ontvangen. Indien betrokkene beschikt over nieuwe elementen die zijn vrees effectief zouden staven, is het de verantwoordelijkheid van betrokkene om zijn vrees bij het CGVS te staven aan de hand van nieuwe elementen, zodat zijn vrees overeenkomstig de wettelijke procedures kan worden onderzocht.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Irak een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij stress heeft omdat hij in zijn land van herkomst riskeert gearresteerd te worden. In het verzoekschrift dd. 11.03.2026 wordt verklaard dat betrokkene zich in een kwetsbare gezondheidstoestand bevindt als gevolg van psychologische trauma's in Irak. In dit verzoekschrift bevindt zich een attest van een dokter die verklaart betrokkene reeds meerdere keren te hebben gezien tijdens een consultatie. De dokter bevestigt zijn kwetsbare psychische toestand en wijst erop dat bijzondere aandacht nodig is alsook een regelmatige medische opvolging, een begeleiding en een aangepaste omgeving. Echter, betrokkene toont niet aan dat zijn medische toestand hem belemmert om te reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont evenmin aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Betrokkene diende ook geen aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan

verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding (...)”.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavige vordering, in de mate dat zij zou zijn gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13septies vervat ligt.

Immers, artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht. De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13septies.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringende karakter onderuit halen van de vordering. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu bijgevolg vast

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker op:

“Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivatie van de bestreden beslissing;

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk

- Het beginsel van Redelijkheid en evenredigheid*
- Het beginsel van Hoorplicht*
- Het beginsel van Zorgvuldigheid van de administratie*
- Het beginsel van Afdoende motivering*
- Kennelijke beoordelingsfout;”.*

Hij betoogt als volgt:

“1.

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2.

Dat in casu de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd wordt.

“Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit.

Echter, op 6.03.2026 werd betrokkene door de PZ Limburg Regio Hoofdstad aangetroffen in een werkvoertuig samen met een zelfstandige. Er werd een PV voor illegale tewerkstelling opgemaakt. [...] Deze gedragingen raken belangen zoals migratiecontrole [...] de bescherming van de openbare orde.[...].”

Het is echter frappant dat verzoeker de feiten zou zomaar toegeven aangezien hij de talen van ons land niet machtig is en dat hij geen toegang had tot een officiële vertaling tijdens te Politiecontrole. Verzoeker verklaart tevens geen duidelijke vragen te worden gesteld tijdens de procedure.

Zijn simulacrum van “bekentenis” is niet in staat om een middel gericht op het gevaar op de openbare orde te staven noch zijn de feiten van 2025 aangezien verzoeker in vrijheid werd gesteld, zonder dat de tegenpartij zich daartegen verzette.

Het is duidelijk dat zijn aanwezigheid in de gezelschap van een zelfstandige geen heterdaad betreft en het bestaan van een aanvankelijk proces-verbaal kan niet als definitieve beslissing van schuld worden beschouwd.

3.

Onafhankelijk van het bestaan van een materieel element ten aanzien van de strafbare feiten waarvan sprake is, dienen deze, ondergeschikt, genuanceerd te worden. Het gedrag is niet ipso facto in staat op een schending van de openbare orde te vormen en zou in concreto onwaarschijnlijk tot een vrijheidsberovende straf kunnen leiden”.

3.3.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1°, 8°, 12° en 13° van de Vreemdelingenwet. Deze onderscheiden rechtsgronden, die ook elk gepaard gaan met feitelijke vaststellingen, kunnen elk op zich het bevel om het grondgebied te verlaten, schragen.

De Raad stelt vast dat het inhoudelijk betoog van verzoeker ter ondersteuning van de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur en de hoorplicht, enkel de toepassing van artikel 7, eerste lid, 8° (*wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging*) viseert. De feitelijke motivering die gepaard gaat met de overige rechtsgronden laat verzoeker totaal ongemoeid. Verzoeker heeft dus geen belang bij zijn kritiek, nu de overige motieven die de toepassing betreffen van artikel 7, eerste lid, 1°, 12° en 13° en die elk op zich al het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen schragen, onverminderd overeind blijven.

De beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek steunt op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° (er bestaat een risico op onderduiken), gecombineerd met verschillende submotieven bedoeld in artikel 1, §2, 2° (de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;), 3° (de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen); 4°(de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden: (...) een (...)verwijderingsmaatregel); 5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd); 6°(de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend) en 8° (de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid). Geen enkel motief verwijst naar de openbare orde of naar zwartwerk. Vermits verzoeker geen enkel submotief bekritiseert dat elk op zich reeds het vastgesteld risico op onderduiken kan schragen, blijft de beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek overeind.

De beslissing tot terugleiding naar de grens verwijst ook niet naar de openbare orde of naar zwartwerk. Deze beslissing wordt derhalve ook niet onderuit gehaald door het eerste middel.

Her eerste middel kan niet worden aangenomen en is derhalve niet ernstig.

3.3.4. In een tweede middel werpt verzoeker op:

“Schending van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van 4 november 1950 ; Artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”

Hij betoogt als volgt:

“4.

Verzoeker beschikt wél over een gezinsleven in België.

Dat hij dit niet tijdig heeft kunnen ontwikkelen is gedeeltelijk het gevolg van de manifest onjuiste beoordeling van zijn verzoek tot internationale bescherming gebaseerd op seksuele geaardheid dat het CGVS niet onderzocht heeft. (stuk 8)

Inderdaad, dient het te worden opgemerkt dat het CGVS geen risico erkende ten aanzien van de seksualiteit van verzoeker omdat deze bij het eerste interview met de DZV verklaard heeft niet homo- of biseksueel te zijn. Toch berustte zijn identificatie met deze categorieën op een verkeerd begrip hiervan. Verzoeker had expliciet verklaard “ik ben geen homoseksueel, ik ben degene die penetreert” (stuk 8). Geconfronteerd hiermee heeft, tegen alle redelijke verwachting, het CGVS besloten om dit niet te onderzoeken al kon verzoeker manifest als MSM (men that have sex with men, en daarmee waargenomen als homo) worden beschouwd.

De motivering omtrent de weigering van internationale bescherming is eveneens duidelijk onnauwkeurig daar berust deze om het kennelijk verkeerd begrip van noties door de Commissaris.

Het risico ten aanzien van art. 3 EVRM is reel bij een verwijdering van verzoeker naar Irak aangezien de nieuwe strafwet gevangenisstraffen van 15 jaar voorziet voor seksuele betrekkingen tussen mannen (stuk 10) en dat verzoeker duidelijk verklaarde niet met zekerheid te kunnen verklaren wie daarvan op de hoogte is Irak. (stuk 8)

In het UDN-arrest dd. 18.03.2026 verwijst Uw Raad naar de CGVS-beslissing waartegen verzoeker geen beroep heeft aangetekend. Het is echter belangrijk om te onderstrepen dat de deze beslissing nopens recent

is en dat de toestand voor personen die deel uitmaken van de LGBT-gemeenschap (of als zodanig beschouwd worden) aanzienlijk geërgerd is ná de beslissing van het CGVS.

De terugdrijving van verzoeker schendt art. 3 EVRM

5.

Overwegende dat artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 vereist dat:

(...)

Overwegende dat deze vereiste voldoet eveneens aan de verplichting van listasten van het EVRM om het gezinsleven niet onevenredig aan te tasten bij het uitvoeren van een verwijderingsbevel.

Dat deze vereiste, die uit artikel 8 EVRM voortvloeit, deel van een gevestigde rechtspraak maakt inzake verwijderingsmaatregelen. Verzoekster maakt al deel uit van de gezinsstructuur in de zin van artikel 8 EVRM die op het groengebied van de Schengen lidstaten langdurig gelokaliseerd is. ((Kroon and Others v. the Netherlands ; Vallianatos and Others v. Greece [GC], Pini and Others v. Romania)

Dat men niet redelijkerwijze had kunnen verwachten verzoeker alle details van zijn relatie spontaan aan de politie mede te delen. Het blijkt tevens uit het TARAP-verslag dat hij niet verhoord werd met bijstand van een tolk zodat de hiervoor gebruikte verklaringen niet procedureel betrouwbaar kunnen worden beschouwd.

Hij is de talen van het land niet machtig is en daarmee allerzins niet in staat is om over een dergelijk gevoelig en privé thema te communiceren. Verzoeker diende dit argument in in het kader van zijn verzoek tot schorsing in UDN dd. 11.03.2026 en leegde een verklaring van zijn partner neer (stuk 11). Verzoeker heeft inmiddels ook speciaal mandaat verleend aan zijn partner, vanuit het gesloten centrum, om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. (stuk 12) Een gezinsleven bestaat onbetwistbaar tussen verzoeker en zijn partner en verzoeker wenst het voorwerp te maken van een aanvraag tot gezinshereniging met zijn partner. De terugdrijving van verzoeker schendt eveneens art. 8 EVRM en belemmert verzoeker om zijn gezinsleven verder te zetten.

3.3.5. Verzoeker legt niet uit op welke wijze artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, geschonden werd door de bestreden akte.

Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

3.3.6. Met betrekking tot de in artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet besloten verplichting om rekening te houden met het gezinsleven dat verzoeker geschonden acht, dit vereist allereerst dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven dat verzoeker leidt in België.

In de bestreden akte kan worden gelezen: *“Betrokkene verklaart dat hij niet getrouwd is en geen kinderen heeft. Uit verzoekschrift van 11.03.2026 blijkt dat betrokkene een relatie zou hebben met een man van Iraakse afkomst die over een verblijfstitel in België beschikt. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene levert geen bewijs van een huwelijk of een ander formeel partnerschapsverband met de betrokken persoon. Betrokkene heeft tot op heden ook geen procedure gestart om zijn verblijf te regulariseren in functie van zijn relatie met zijn partner en toont niet aan dat de relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien legt betrokkene zelf geen verklaringen af met betrekking tot deze partner”.*

Verzoeker betwist de vaststelling niet dat hij niet getrouwd is en geen kinderen heeft. De Raad stelt verder vast dat uit het administratief dossier (stuk 184) blijkt dat verzoeker op 6 maart 2026 aan de hand van een formulier met onder meer in het Arabisch voorgedrukte rubrieken werd gehoord en ontkennend antwoordde op de vraag of hij in België een partner heeft met wie hij een duurzame relatie onderhoudt.

Verzoekers argument dat men van hem niet redelijkerwijze kon verwachten dat hij alle details van zijn relatie spontaan aan de politie zou willen meedelen, dat hij de talen van het land niet machtig is en alleszins niet in staat is om over zo'n gevoelig en privéthema te communiceren, kan niet worden bijgetreden. Vooreerst werd hij, zoals gezegd, gehoord aan de hand van een formulier met onder meer in het Arabisch voorgedrukte rubrieken, waardoor een taalbarrière niet blijkt. Verder verwijst hij zelf naar de beoordeling van één van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming waarin hij had verklaard niet homo- of biseksueel te zijn, maar wel seksuele contacten te hebben met mannen. Verzoeker kon dus in een zeer ver verleden -meer bepaald op 19 oktober 2016- dus wel gevoelige verklaringen afleggen ten aanzien van de Belgische autoriteiten (administratief dossier, stuk 35). Deze verklaringen gaven geen aanleiding tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Verder stelt de Raad vast dat aan verzoeker niet werd gevraagd naar de details van zijn relatie, maar of hij een partner heeft in België met wie hij een duurzame relatie heeft, en zo ja, wie (administratief dossier, stuk 184).

De Raad ziet voorts niet in hoe verzoeker een eerder gezinsleven met N.A.D. niet tijdig heeft kunnen ontwikkelen omdat dit *“gedeeltelijk het gevolg van de manifest onjuiste beoordeling van zijn verzoek tot internationale bescherming gebaseerd op seksuele geaardheid dat het CGVS niet onderzocht heeft”*.

Alleszins blijkt uit de geciteerde passage dat verweerder rekening heeft gehouden met de verklaringen over de relatie die verzoeker in het verzoekschrift aangebracht heeft dat ingediend werd tegen de in punt 1.5. bedoelde beslissing waarin hij hierover alles kon ontwikkelen wat hij wou ontwikkelen, zodat het belang bij verzoekers kritiek niet blijkt dat men van hem niet redelijkerwijze kon verwachten dat hij alle details van zijn relatie spontaan aan de politie zou willen meedelen in een taal die hij bovendien niet machtig is.

Verzoeker gaat niet in concreto in op de hierboven geciteerde passage uit de bestreden akte waarvan het kernpunt vormt dat verzoeker niet aantoont dat de relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift als stuk 11 opnieuw een reeds in het in punt 1.5. bedoelde arrest van de Raad beoordeelde verklaring van de heer N.A.D. samen met diens identiteitskaart . Hierin stelt deze de partner te zijn van verzoeker sedert juli 2025, en preciseert hij: *“ik wil verduidelijken dat het binnen onze gemeenschap niet gemakkelijk is om hier openlijk over te spreken”* en dat hij, van zodra verzoeker vrijkomt, een procedure tot gezinshereniging zou willen opstarten.

Hoewel in het algemeen begrip kan worden opgebracht voor enige terughoudendheid ter zake, kunnen deze korte verklaring van de heer N.A.D. alsook zijn identiteitskaart bezwaarlijk het bestaan van een beschermenswaardige relatie met verzoeker in de zin van artikel 8 EVRM aantonen.

Bij het verzoekschrift wordt verder nog stuk 12 gevoegd, met als titel, *“Speciaal mandaat verleend aan de partner van verzoeker voor een procedure van gezinshereniging”*. Het betreft een mandaat verleend door verzoeker aan zijn partner N.A.D. om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in zijn naam. Verzoeker kan dit stuk niet meer laten zeggen dan wat het zegt. Verzoeker toont hiermee ook niet aan dat hij een duurzame relatie heeft met N.A.D. of met deze een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM.

In alle redelijkheid mag worden aangenomen dat, indien de betrokkenen in juli 2025 een relatie zouden zijn begonnen, er meer stukken zouden kunnen worden voorgelegd die het bestaan van deze relatie zouden kunnen bewijzen. Aangezien de relatie niet afdoende is aangetoond, kan een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen. Verzoeker kan zich dus niet dienstig op deze bepalingen beroepen en een schending ervan blijkt dan ook niet.

3.3.7. Voor wat betreft het geschonden geachte artikel 3 van het EVRM kan in de bestreden akte gelezen worden:

“Betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Irak, omdat er problemen zijn en het moeilijk is voor hem. Hij verklaart ook dat hij riskeert om er gearresteerd te worden. Uit het verzoekschrift van 11.03.2026 blijkt dat betrokkene stelt dat hij vreest om terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele geaardheid, die volgens hem een taboe vormt binnen de hedendaagse samenleving van de regio en cultuur waarvan hij afkomstig is. Er wordt gesteld dat hij hierover nooit werd gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud en dat het CGVS zijn vrees met betrekking tot zijn seksuele geaardheid heeft afgewezen op basis van zijn antwoorden op de checklist van DVZ. Betrokkene verklaart dat hij, door wat hij omschrijft als een onjuiste analyse van het CGVS, nadien niet langer durfde te spreken over zijn geaardheid. Evenwel dient te worden benadrukt dat het de verantwoordelijkheid van de betrokkene zelf is om alle relevante elementen die aan zijn verzoek ten grondslag liggen – waaronder persoonlijke gronden voor vrees zoals zijn seksuele geaardheid – tijdig en volledig kenbaar te maken in het kader van de verzoek om internationale bescherming. Indien deze elementen voor hem een werkelijke en wezenlijke vrees uitmaken, rust op hem de plicht om deze aan te brengen tijdens het onderzoek van zijn verzoek, zodat de bevoegde instanties deze naar behoren kunnen beoordelen.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat betrokkene bang is om terug te keren naar Irak omwille van zijn vrees voor de paramilitaire groepen. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 18.06.2015. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Er wordt tevens verklaard dat betrokkene recent doodsb bedreigingen heeft ontvangen. Indien betrokkene beschikt over nieuwe elementen die zijn vrees effectief zouden staven, is het de verantwoordelijkheid van betrokkene om zijn vrees bij het CGVS te staven aan de hand van nieuwe elementen, zodat zijn vrees overeenkomstig de wettelijke procedures kan worden onderzocht.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Irak een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan”.

Verzoeker brengt hiertegen helemaal niets in concreto in. Wie zich wenst te beroepen op een schending van artikel 3 EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs.

Er kan in dit verband niet genegeerd worden dat verzoeker reeds vijf verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend die allen tot niets geleid hebben.

De Raad stelt in het bijzonder vast dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds in zijn beslissing van 6 april 2017 heeft geoordeeld wat volgt:

“U haalde voorts nog een vrees aan voor vervolging in Irak omwille van seksuele relaties die u hier heeft met mannen. U meent dat dit voor problemen zal zorgen als u terugkeert naar Irak (zie verklaringen meervoudige AA vraag 15). Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u ook dit gegeven voordien, in het kader van uw eerste asleaanvraag, nimmer heeft aangehaald. Evenmin verduidelijkt u waarom u deze feiten niet eerder kon aanbrengen. Gelet op uw verklaringen dat u ook in Irak af en toe seksuele contacten had met mannen én gezien u thans beweert omwille van deze seksuele relaties een vrees te hebben, kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u deze seksuele relaties reeds eerder zou hebben vermeld. Voorts kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich beperkt tot de loutere opmerking dat u problemen zal hebben omwille van uw seksuele relaties ingeval van een terugkeer naar Irak. U brengt echter geen concrete elementen aan die deze bewering kunnen staven en u verduidelijkt evenmin welke problemen u zou kunnen hebben noch met wie u deze zou hebben. U verklaarde wel dat uw broer, moeder en een vriend op de hoogte zijn, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij problemen hebben met uw keuze af en toe seksuele relaties met mannen te hebben noch anderen hiervan op de hoogte zouden hebben gebracht. Uw moeder zou u in het verleden zelfs ooit betrappt hebben tijdens de daad, maar uit niets blijkt dat zulks verdere gevolgen zou hebben gehad noch dat u hierdoor problemen zou hebben gekend in Irak (zie verklaringen meervoudige AA vraag 15). Rekening houdende met voorgaande én gezien u zelf uitdrukkelijk verklaart homo- noch biseksueel te zijn, moet worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een mogelijke nood aan internationale bescherming omwille van uw (beweerde) seksuele relaties met mannen in België en volstaat deze blote claim allerminst om te kunnen worden beschouwd als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.”

Verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen deze beslissing en de Raad kan alleen maar herhalen dat verzoeker onderhavige vordering niet kan aangrijpen om alsnog kritiek te uiten op een beslissing die inmiddels definitief in het rechtsverkeer is. Evenmin volstaan enige algemene beschouwingen over deze beslissing die bovendien niet te begrijpen zijn: *“Het is echter belangrijk om te onderstrepen dat de deze beslissing nopens recent is en dat de toestand voor personen die deel uitmaken van de LGBT-gemeenschap (of als zodanig beschouwd worden) aanzienlijk geërgerd is ná de beslissing van het Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”.* Verder blijkt dat verzoeker noch in het kader van zijn daaropvolgende verzoeken om internationale bescherming, noch in het kader van daaropvolgende verwijderingsmaatregelen nog gewag heeft gemaakt van zijn beweerde homoseksuele geaardheid, laat staan dat hij hierover nieuwe elementen heeft bijgebracht. Dat doet hij evenmin in het kader van de huidige vordering. Verzoeker houdt het -naast de hiervoor reeds beoordeelde stukken- nog steeds bij een blote bewering inzake een relatie bij N.A.D. en brengt geen enkel element bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de hierboven geciteerde overwegingen uit de bestreden akte niet langer stand kunnen houden. Het is zeer bevreemdend dat er voor de periode van bijna 9 jaar die is verstreken sedert de hiervoor geciteerde beslissing niets concreet zou kunnen worden aangevoerd waarmee verzoeker zijn bewering omtrent zijn geaardheid zou kunnen ondersteunen.

Verzoeker toont noch zijn homoseksuele geaardheid, noch zijn relatie met een man aan. In die optiek moet worden vastgesteld dat hij zich niet dienstig kan beroepen op de situatie in Irak voor homoseksuele mannen ten gevolge van de nieuwe strafwet (stuk 10) en evenmin op een verslag van Human Rights watch 2022, *“Risico voor de veiligheid van de LGBT-gemeenschap in Irak”* (stuk 9). Beide stukken werden overigens niet gevoegd bij het verzoekschrift.

Ook de stukken 2 tot 7 werden niet gevoegd bij het verzoekschrift en worden door verzoeker bovendien niet ingepast in zijn middelen. Meer bepaald zet hij niet uiteen op welke wijze ze kunnen aantonen dat de

bovenvermelde geciteerde overwegingen alsook de hieronder geciteerde overwegingen in de bestreden akte strijdig zijn met artikel 3 EVRM:

Betrokkene verklaart dat hij stress heeft omdat hij in zijn land van herkomst riskeert gearresteerd te worden. In het verzoekschrift dd. 11.03.2026 wordt verklaard dat betrokkene zich in een kwetsbare gezondheidstoestand bevindt als gevolg van psychologische trauma's in Irak. In dit verzoekschrift bevindt zich een attest van een dokter die verklaart betrokkene reeds meerdere keren te hebben gezien tijdens een consultatie. De dokter bevestigt zijn kwetsbare psychische toestand en wijst erop dat bijzondere aandacht nodig is alsook een regelmatige medische opvolging, een begeleiding en een aangepaste omgeving. Echter, betrokkene toont niet aan dat zijn medische toestand hem belemmert om te reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont evenmin aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Betrokkene diende ook geen aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

3.3.8. In de huidige stand van zaken kan de Raad dus alleen maar concluderen dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.3.9 Het tweede middel is derhalve voor zover ontvankelijk, niet gegrond en derhalve niet ernstig .

3.4. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

T. ALLISON

M. EKKA